

1) Ἐκτείνω μετ' ἐντάσεως τὰ μέλη τοῦ σώματος ἕνεκα γωχελείας ἢ ἄλλης αἰτίας, σκορδινῶμαι ἐνθ' ἄν.: Ἦάνω ὅς τὸ φρεῖ ἐν ποκορδίζονται οἱ ἄνθρωποι Τηλ. || Ἄσμ.

Ἐπῆγεν ν' ἀποκορδιστῇ καὶ σπᾶ τοῖς ἀλυσίδες Χίος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνασκαμνίζω 2β, ἀποκνεάζομαι.

2) Ἐντείνω τὰς δυνάμεις μου, προσπαθῶ Σίφν.: Ἀποκορδίζομαι νὰ κάμω φρεῖ. 3) Μεταφ. ὑπερφηφανεύομαι Νίσυρ.: Τί ἀποκορδίζεσαι! Συνών. κορδώνομαι (ἰδ. κορδώνω).

ἀποκορδινίδι τό, ἀμάρι. ποκορδινίδι Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ρ. κορδινίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι.

Πληθ. ὁ ἀποχωριζόμενος λεπτὸς σῖτος δι' εἰδικοῦ κοσκίνου, τὸ ὁποῖον καλεῖται κόρδινος.

ἀποκόρδισμα τό, Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκορδίζομαι.

Ἡ ἔκτασις τῶν μελῶν τοῦ σώματος μετ' ἐντάσεως, σκορδινισμός. Συνών. ἀποκνεάσμα, ἀποκόρδωμα.

ἀποκορδυλάζω Πόντ. (Κοτύωρ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κορδυλάζω.

1) Λύω τὸν κόμβον: Ἀποκορδυλάζω τὸ δοκινί. 2) Ξεμπερδεύω: Ἀποκορδυλάζω τὸ ράμμα.

ἀποκορδύλασμα τό, Πόντ. ἀποκορδύλαμα Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀποκορδύλαμαν Πόντ. (Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκορδυλάζω.

Λύσις τοῦ κόμβου: Τῇ δοκινί' τ' ἀποκορδύλαμαν Χαλδ.

ἀποκόρδωμα τό, Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκορδώνω.

Ἀποκόρδισμα, ὁ ἰδ.

ἀποκορδώνω Σύμ. ποκορδών-νω Σύμ. Μέσ. ποκορδών-νομαι Ρόδ. Ἰμποκορδών-νομαι Ρόδ. πεσοκορδών-νομαι Ρόδ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κορδώνω.

Ἀποκορδίζομαι 1, ὁ ἰδ.: Ἐκαμεν πάλε τὸν βαρόνυπνο κ' ἐξύπνησεν κ' ἔκαμε πῶς ἐποκόρδων-νε, πῶς ἔχασμουρεῖτο. Τί ἔχεις καὶ Ἰμποκορδών-νεσαι; Ρόδ.

ἀπόκορμος τό, Κύθηρ. Ἀντικύθ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἐπίκορμον. Ἰδ. ἸΒογιατζίδ. ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 135 κέξ.

Τὸ ξύλον ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ κρεοπώλης κατακόπτει τὸ κρέας.

ἀποκόρτσωμα τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκορτσώνω.

Ἡ περὶ τὴν οἰκίαν ἐπιμέλεια, καθάρισμα, τακτοποίησις τῶν πραγμάτων κττ. Συνών. συγύρισμα.

ἀποκορτσώνω Πόντ. (Κερασ. Σάντ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Διευθετῶ τὰ τοῦ οἴκου, καθαρίζω, τακτοποιῶ κττ. Συνών. συγυρίζω.

ἀποκοσκινίδι τό, σύνθηθ. ἀπουκουσῆ'νίδ' βόρ. ἰδιώμ. ἀποκοστρινίδι Τσακων. ἀπουκουσῆ'νίδ' Λέσβ. ποσκοκινίδι Σύμ. ποκουσῆ'νίδι Εὐβ. (Στρόπον.) ποκουσῆ'νίδ' Ἰμβρ. ἀποκοσκίνιδο Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ποκοσ-δίνιδο Νάξ. Ἰμβρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό, τοῦ ρ. κοσκινίζω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδι. Ὁ τύπ. ποκουσῆ'νίδ' κατὰ παρετυμ. πρὸς τὴν προθ. ἐπί.

1) Συνήθως κατὰ πληθ., αἱ διὰ τοῦ κοσκινίσματος ἀπορριπτόμεναι ἄχρηστοι οὐσίαι τῶν σιτηρῶν, τὰ σκύβαλα σύνθηθ.: Ἄσμ.

Ἐθέρισε κι ἀλώρισε κ' ἔκαμε χίλια μύδια, μετ' ἀποκοσκινίδια του χίλια καὶ πεντακόσια Ζάκ.

Νὰ κοσκινίσης μάλαμα νὰ δίνης τῶν δικῶν σου καὶ τ' ἀποκοσκινίδια σου νὰ δίνης τῶν φτωχῶν σου Νίσυρ.

Ἐνα καράβι ἔρχεται μετ' ὅτ' ἄρι, μετ' ὅτ' ἄρι, καὶ τ' ἀποκοσκινίδια του ὅλα μαργαριτάρια

Αἴγιν. Συνών. αἰρόσοιτο (ἰδ. αἰρόσοιτα), ἀπογυρίδι 1, ἀποδερωνίδι, ἀποκοσκίνισμα 1, κοσκινίδι. 2) Μετων. πᾶν ὅ,τι περιφρονεῖται, ἀπορρίπτεται πολλαχ.: Εἴμαστε τ' ἀποκοσκινίδια τοῦ κόσμου Κρήτ. (Σέλιν.)

ἀποκοσκινίζω σύνθηθ. ἀπουκουσῆ'νίζω Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀποκοσκινιάω Λεξ. Δημητρ. ποκουσῆ'νίου Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ ρ. κοσκινίζω.

1) Τελειώνω τὸ κοσκίνισμα σύνθηθ.: Ἀποκοσκίνισε τ' ἀλεύρι - τὸ σιτάρι κττ. 2) Μεταφ. λεπτομερῶς ἐξετάζω Λεξ. Δημητρ.

ἀποκοσκίνισμα τό, Ἡπ. Θεσσ. Θράκ. (Μάλαρ. κ. ἄ.) Παξ. Πόντ. (Κερασ.) — Λεξ. Αἰν. ἀπουκουσῆ'νισμα Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θράκ. (Αἰν.) ἀποκοσκίνισμα Πόντ. (Κερασ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοσκινίζω.

1) Ἀποκοσκινίδι 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἄν.: Ἄσμ.

Ποῦ κοσκινίζει τὸ φλωρί καὶ τὸ μαργαριτάρι, καὶ τ' ἀποκοσκινίσματα ὅς τὸν κόρφο τῆς τὰ βάνει Ἡπ.

Νὰ κοσκινᾷς σου τὰ φλουριά, νὰ δριμυνᾷς τὰ γρόσια καὶ τ' ἀποκοσκινίσματα κέρνα τὰ παλληκάρια

Θράκ. 2) Τέλος τοῦ κοσκινίσματος Λεξ. Αἰν.

ἀπόκοσμα ἐπίρρ. ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάν. 169

Ἐκ τοῦ ἐπίθ. ἀπόκοσμος ἢ κατ' εὐθείαν ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος.

Μακρὰν τοῦ κόσμου, κατὰ μόνας: Τραγουδοῦσε μόνος του ἀπόκοσμα.

ἀποκόσμιγμαν τό, Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποκοσμίζω.

Τὸ νὰ εἶναι τις ἀπόκοσμος, ἀκοινωνησία, μελαγχολία.

ἀποκοσμίζω Πόντ. (Κερασ. Σάντ. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος.

Ἀποφεύγω τὴν μετ' ἄλλων ἀναστροφὴν ἕνεκα μελαγχολίας ἢ λύπης, γίνομαι ἀπόκοσμος, ἀκοινωνήτος.

ἀπόκοσμος ἐπίθ. λόγ. σύνθηθ. καὶ δημῶδ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Μάν. κ. ἄ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπό καὶ τοῦ οὐσ. κόσμος.

1) Ὑπερφυῆς, ἀσύλληπτος, θεσπέσιος λόγ. σύνθηθ.: Μία ἀπόκοσμη ὁμορφιά ΔΚαμπούρογλ. Νεράιδ. Κάστρ. 57. Ὁ οὐρανὸς πῆρε ἓνα ἀπόκοσμο ἀνοιχτοπράσινο φῶς Ἰδραγούμ. Σταμάτ. 84. || Ποιήμ.

... γλυκὲ μου ἀποσπερίτη, | ... στολίδι ἀπόκοσμο τοῦ ὠραίου τριανταφυλλένιου δειλινού

Σδάφν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 72

Φύσα, ἀγεράκι ἀπόκοσμο, ποῦ σὲ πολυπροσμένω, αὐγὴν αὐγὴ παντρεύομαι, αὐγὴν αὐγὴ πεθαίνω

ΠΝιρβάν. ἐν Ἀνθολ. Ἡ Ἀποστολίδ. 275 β) Μέγας ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 14: Γίνεται ἓνα τρομερὸ ἀπόκοσμο κλάμα.

γ) Μυστηριώδης Ἀθῆν.: Ἀπόκοσμη φωνή. 2) Τὸ ἄρσεν. οὐσ., χώρα μακρινὴ Πελοπν. (Μάν.): Ἡ Ἀμερικὴ

